

Punte peste secole

Circulara domnului ministru al Justiției către procurorii Tribunalelor și Curților dincoace de Milcovu și către Președinții Tribunalelor și Curților de dincolo de Milcovu

[republicare din *Gazeta Judiciară* nr. 49 din 10 februarie 1862]

Domnule!

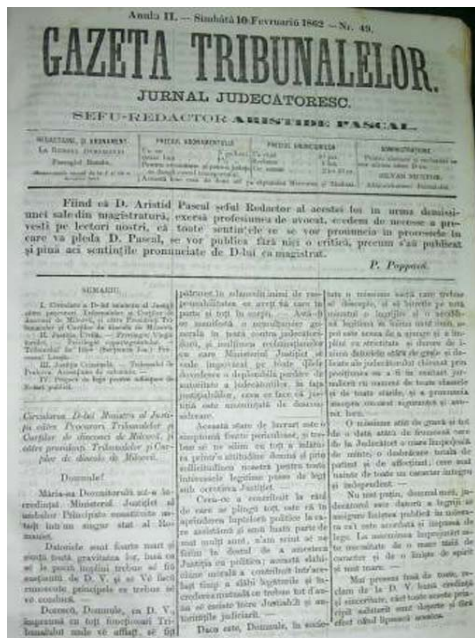
Măria-sa Domnitorulu mi-a încredințat Ministerul Justiției al ambelor Principate constituite astăzi într-un singur stat al Romuniei.

Datoriile sunt foarte mari și simțu toată gravitatea lor, însă ca să le pociu împlini trebuie se fiu susținutu de D.V. și se ve fecu cunoscute principiile ce trebuie se ve conducă.

Dorescu, Domnule, ca D.V. împreună cu toți funcționarii Tribunalului unde vă aflați se fiți pătrunși în adânculu inimii de responsabilitatea ce aveți fiă care în parte

și toți în corpu. Astă-di se manifestă o nemulțumire generală în țeară contra judecătorilor și mulțimea reclamațiunelor cu care Ministeriul Justiției se vede împovărat pe toate dilele dovedesce o deplorabilă pierdere de autoritate a judecătorilor în fața justițiabililor, ceea ce face că justițiă este amenițată de desconsiderare.

Această stare de lucruri este o simptomă foarte periculoasă și trebuie să ne silim cu toții a înlătura printr-o atitudine demnă și prin sollicitudinea noastră pentru toate interesele legitime pusse de legi sub ocrotirea Justiției.

Ceea-ce a contribuit la răul de care se plângu toți este că în aprinderea luptelor politice la care assistăm și am luat parte de mai mulți ani, n-am știut să ne ferim în destul de a mesteca Justiția cu politica; această slăbiciune morală a contribuit într-aceleși timp să slăbească legăturile și încrederea mutuală ce trebuie totdeauna să existe între Justițiabili și autoritățile Judiciarii.

Dacă este, Domnule, în societate o misiune sacră care trebuie să se desfășoare și să se întrețină pe totu timpul o îngrijire și o neodihnă legitimă în inima unui om, apoi este aceea de a ajunge și să îndeplinească cu strictețe și durere de inimă datorile atâtea de grele și delicate ale judecătorului chemat prin pozițiunea sa să fie în contact jurnalieru cu oameni de toate clasele și de toate stările și să pronunțeze asupra onoarei, siguranței și averii lor.

O misiune atât de gravă și tot de o dată atât de frumoasă cere de la Judecători o mare limpedea de minte, o desbrăcare totală de patimi și de afecțiuni, cere mai-nainte de toate un caracter integru și independent.

Nu mai puțin, domnule meu, judecătorul este dator să îngrijească să asigure liniștea publică în măsura ce-i este acordată și împiedică de lege. La asemenea împrejurări este necesară de o mare tărie de caracter și de o liniște de spirit și mai mare.

Mai presus însă de toate, reclam de la D.V. bună credință și sinceritate, căci toate aceste principii salutarii sunt deșerte și fără efect când lipsesc acestea.

D.V. în particularu sunteți însărcinați mai cu ossebiere să păziți legile și să asigurați liniștea publică și spre acestu sfârșit este neapărat ca pe lângă calitățile de mai sus să desfășurați o activitate și o energie pe totu timpul.

Acestea sunt, Domnule, principiile care doresc să se conducă în exercițiul funcțiunii ce veți avea încredințată și sunt siguru că veți vedea foarte curând

efectele salutarii ce ele sunt menite să producă, căci v-o declar d-acum, că voi să fi sever și implacabil și că voi cere îndată de la Măria-sa depărtarea din funcțiune a ori căruia funcționar ce s-ar încerca să pășească pe o cale rătăcită; tot d-odată voi crede de a mea datorie de a deosebi și de a recomanda spre înaintare pe toți aceia cari, pătrunși de datorile lor, s-ar face demni de asemenea resplăță.

Veți invita, Domnule, să comunice această circulară complectului în audiența publică.

Priimiți Domnule încredințarea considerațiilor mele.

**Ministrul Justiției,
Constantin N. Brăiloiu**

Nota redacției:

Constantin N. Brăiloiu (născut la 3 octombrie 1809, Craiova, decedat la 19 iunie 1889, București) a fost un jurist și om politic conservator, președinte al Adunării Deputaților (18 februarie-3 mai 1876). Descendent al unei vechi familii din Oltenia, începe școala la Sibiu și continuă cu studii de litere și drept la Geneva și Paris. Intră în magistratură, fiind procuror (1834), apoi profesor de drept penal (1837) și procuror pe lângă Tribunalul comercial (1840). Își începe activitatea politică în perioada prepașoptistă, fiind membru al Adunării Obștești a Țării Românești în timpul domniei lui Gheorghe F. Bibescu (1842—1848). După Revoluție ocupă diferite funcții: director al Eforiei Scalelor sub căimăcămia lui C. Cantacuzino (1848), membru în comisia pentru dezrobirea țiganilor în timpul domniei lui Barbu Știrbei (1849-1856) și în comisia care prezintă Domnului proiectul de reorganizare a învățământului 1851. Din 1859, în timpul domniei lui A.I. Cuza, este președinte al Curții de Comerț (1859), membru în Comisia Centrală de la Focșani și ministru al Justiției în guvernul Țării Românești (30 aprilie-12 mai 1861), păstrând portofoliul și în primul guvern unic al României (22 ianuarie-7 iunie 1862). Trece în tabăra susținătorilor principelui străin, semnând un act prin care se obliga "să susțină prin toate mijloacele alegerea unui principe străin" în caz

de vacanță a tronului. După alegerea lui Carol I și instaurarea monarhiei constituționale, este ales succesiv deputat și senator. Primar al Capitalei în iunie-august 1873. Desfășoară o bogată activitate publicistică, fiind redactor la "Album științific și literar" (București), „Conservatorul progresist” (București), unde a fost și director, „Revista Dunării” (București). A lăsat câteva lucrări, între care "Pravilni-

ceasca condică a domnului Alecsandru Ioan Ipsilante V.V." (1841), "Legiurile civile ale Țării Românești cuprinzând legiuirea domnului I.G. Caragea coordonată cu dispozițiile civile ale Regulamentului Organic, adnotate și clasificate" (1854), "Condica de Comerț a Țării Românești" (1858), "Revizuirea Constituției" (1879). A se vedea, pentru detalii, http://biografii.famouswhy.ro/constantin_brailoiu/ .